

Peter Cuijpers

Sihon en Og

Koningen die overwonnen moeten worden

Num. 21:21-35; Deut. 2:26-36; 3:1-22; Joz. 12:1-6; Richt. 11:19-22

Sihon, de koning van de Amorieten

Sihon was de koning van de Amorieten ten tijde van Israëls uittocht uit Egypte. Hij is één van de twee koningen aan de oostzijde van de Jordaan, die overwonnen moesten worden om Israël te kunnen laten genieten van de zegeningen in het land Kanaän. De andere koning was Og, de koning van Basan. Over Sihon (of: Sichon) staat niet veel geschreven in de Bijbel. Er wordt benadrukt dat de spreukdichters een lofdicht op hem hadden gemaakt (Num. 21:27-30). Dit streelde zijn ego en vond hij kennelijk bijzonder aangenaam.

Voordat wij als christenen figuurlijk gesproken door de Jordaan trekken, om het hemelse Kanaän in bezit te nemen en van onze geestelijke zegeningen te genieten, zal er eerst met Sihon afgerekend moeten worden. Het land Kanaän is een beeld van de hemelse gewesten. God heeft ons gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten, die we nu al kunnen genieten (Ef. 1:3). De Amorieten (bergbewoners of bewoners van de hoogten) symboliseren de mensen van de wereld (en/of naamchristenen), die met hun gezwollen taalgebruik vanuit de hoogte spreken. Zij vallen ons aan met hun welbespraaktheid en proberen ons met hun intellect te vangen. Denigrerend noemen zij christenen, die vasthouden

aan het geïnspireerde Woord van God, biblicisten¹. Mensen die bijvoorbeeld vasthouden aan de historische en letterlijke betekenis van Genesis 1-3 worden niet meer serieus genomen.

Dat maakt 'de koning van Sihon' tot een geduchte en gevaarlijke vijand, die niet toestaat dat het volk van God door zijn gebied trekt. Op zijn terrein zijn bijbelgetrouwe christenen niet gewenst! Hoewel hij van hen niets heeft te vrezen, vertrouwt hij hen niet (zie Num. 21:21-22; Deut. 2:26-29 en Richt. 11:20), en stelt hij zich tegenover hen bijzonder vijandig op (Num. 21:23). In zijn hoogmoed ging Sihon de strijd aan met de Israëlieten, maar Israël sloeg hem met de scherpste van het zwaard. Deze koning kan alleen verslagen worden met 'de scherpste van het zwaard', d.i. het Woord van God (Num. 21:24; Ef. 6:17). Het 'er staat geschreven' is een bijzonder krachtig wapen om de strijd met zulke koningen aan te gaan (zie Matt. 4:4,7,10). Sihon werd overwonnen, en het zo geroemde Chesbon, de residentie van deze koning, werd door de Israëlieten ingenomen. Chesbon betekent 'berekening'. In zijn hoogmoed had Sihon gedacht de Israëlieten te verslaan, zoals hij eerder de koning van Moab had verslagen. In zijn berekening had hij echter geen rekening gehouden met de Here. De Here had namelijk besloten deze trotse vorst in de macht van de Israëlieten te geven (Deut. 2:30-33). De mens wikt, maar God beschikt!

Hoe gevoelig zijn we voor schouderklopjes en complimenten. Het streelt ons ego, als er een lofdicht op ons wordt gemaakt. Nu kan het geen kwaad om zo nu en dan een schouderklopje te krijgen, maar het gevaar is groot dat het ons hoogmoedig maakt en dat we in onszelf of onze daden gaan roemen. De vijand Sihon moet dan ook in ons leven overwonnen worden. Hoe? Door de scherpste van het zwaard en in de kracht van de Heer! Sihon stelt de oude mens met zijn daden voor (Kol. 3:9). De oude mens vindt het bijzonder aangenaam als er een lofdicht op hem wordt gemaakt. Laten we ons ervoor hoeden een lofdicht op een broeder (of zuster) te maken. Door een gestreeld ego is menigeen in de macht van Sihon gekomen. Als het woord van Christus rijkelijk in ons woont (Kol 3:16), en we ervan doordrongen zijn dat we de oude mens met zijn daden hebben afgelegd, dan hebben we van deze vijand niets te vrezen. Waakzaamheid blijft echter geboden!

---

¹ Zo werden vroeger wel mensen aangeduid die vasthielden aan de betrouwbaarheid van de Bijbel. Maar dit woord heeft in de loop van de tijd een negatieve betekenis gekregen. Christenen die vandaag als 'biblicisten' worden betiteld, worden nauwelijks nog serieus genomen!

Og, de koning van Basan

De tweede koning die overwonnen moest worden, was Og, de koning van Basan. Ook van hem lezen we niet zoveel in de Bijbel. Er staat geschreven dat hij was overgebleven als laatste van de Refaïeten, en dat hij een heel groot bed had: *'Zie zijn bed was een bed van ijzer en de lengte ervan was negen el, en de breedte vier el, gemeten naar de elleboog van een man'* (Deut. 3:11). De el waarover hier wordt gesproken is ongeveer 50 cm. Omgerekend was zijn bed dus 4,5 m lang en 2 m breed. De Refaïeten waren reuzen. Dat een reus een groot bed heeft, hoeft ons niet te bevreemden, maar dit waren buitengewone afmetingen. Hoe het ook zij, deze Og moet net als de reus Goliat een angstaanjagend figuur zijn geweest. De Here drukte Mozes dan ook op het hart niet bevreesd voor hem te zijn: *'Want Ik heb hem, heel zijn volk en zijn land in uw hand gegeven'* (Deut. 3:2). Evenals Sihon was Og de agressor. Toen het volk Israël optrok in de richting van Basan, trok Og uit ten strijde. Bij Edrei (d.i. 'sterk') rekende Israël met Og en heel zijn volk af.

Welke geestelijke les kunnen we trekken uit deze geschiedenis? Het bed spreekt van rust of gemakzucht. We hebben het allemaal zo erg druk, en 'het bed' gaat een steeds grotere rol spelen in ons hectische leven. De boog kan immers niet altijd gespannen zijn! Nu is er niets op tegen om de nodige rust te nemen, dat beveel ik iedereen juist aan! Blijf niet tot in de late uurtjes voor de tv of pc zitten, maar ga op tijd naar bed, zodat je 's morgens fit en uitgerust de dag kunt beginnen. Zorg ervoor dat je op een gezonde manier ontspant. Een blokje omlopen na het eten kan zeker geen kwaad! Maar de drang naar rust en ontspanning kan ook te sterk worden. Niet de zondag, maar de vrije zaterdag is door veel christenen heilig verklaard. Zaterdag betekent: uitslapen, boodschappen doen, uitstapjes maken, sporten en 's avonds uitgeblust op de bank vallen om ons te laten meevoeren door onze favoriete tv-programma's. Gewoon even niets! Maar wat bedoelen we daarmee? Even geen Bijbel, even niet bidden? Door de week hebben we het te druk met ons werk, en in onze vrije tijd hebben we het te druk met onze 'broodnodige' ontspanning. We zijn zo druk met van alles en nog wat, dat ons geestelijk leven meer lijkt op een walmende vlaspit dan op een haardvuur waaraan iedereen zich kan warmen. Wat er vaak overblijft, is een kort dankgebed aan tafel en het voorlezen van een christelijk kalenderblaadje. En daar doen we het mee!

Het bed van Og was van ijzer. Dit betekent dat het zeer solide in elkaar zat. Hoe zien we er tegenop om deze 'reus' tegemoet te treden. Kom niet aan mijn bed, kom niet aan mijn rust en vrije tijd! Toch roept de Here ons ertoe op de strijd met

deze koning aan te gaan, zodat de weg vrij is om de Jordaan over te steken en te genieten van de zegeningen die voor ons klaarliggen in het land van melk en honing. Durft u/jij deze strijd aan?

Hemelburgers

De steden die door Israëlieten werden ingenomen, bevonden zich in de velden van Moab, in het Overjordaanse. Zoals het land Kanaän spreekt van de hemelse gewesten met hun zegeningen, spreekt het Overjordaanse van de aarde met haar zegeningen. We mogen genieten van alles wat God ons aan aardse zegeningen heeft gegeven (geld, huis, vakantie, gezondheid enz.), maar we mogen ons niet erdoor laten overheersen. Ik kan op een mooie zomerdag genieten van een boswandeling of een fietstocht, maar er is meer voor een christen! Geniet ik ook van de momenten dat ik met vrijmoedigheid binnenga in het heiligdom (Hebr. 10:19 vv.), en gemeenschap heb met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh. 1:3)?

De Heer zegt: 'Waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn' (Matt. 6:21). Gaat mijn hart uit naar de schatten op aarde (het Overjordaanse) of naar de rijkdommen in de hemel (het land Kanaän)? *'Want velen wandelen, van wie ik u dikwijls heb gezegd en nu ook wenend zeg, dat zij de vijanden van het kruis van Christus zijn; hun einde is het verderf, hun god is de buik, en hun heerlijkheid is in hun schande; zij bedenken de aardse dingen. Want ons burgerschap is in de hemelen'* (Fil. 3:18-20). Onder tranen schrijft Paulus dus dat er onder de christenen mensen zijn die vijanden van het kruis zijn. Dat wil zeggen dat zij van het woord van het kruis niets willen weten. Het kruis maakt scheiding tussen de christen en de wereld (zie Gal. 5:14).

Zulke mensen noemen zich christenen, maar gaan in de praktijk met een boog om het kruis van Christus heen. Laat niemand zichzelf bedriegen, want dit soort 'christenen' wacht de ondergang. Aan hun wandel is te zien dat zij niet opnieuw geboren zijn, want *'hun god is de buik'*. De buik, waarover Paulus ook in Romeinen 16:18 spreekt, is het symbool van zinnelijke genotzucht. Doordat zij de buik boven God stellen, kan men terecht van hen zeggen dat zij die als hun god vereren.

'En hun heerlijkheid is in hun schande.' Dit slaat op hun immoreel en onzedelijk gedrag. Zij denken dat alles geoorloofd is en hebben geen enkel schaamtegevoel als het om immorele praktijken gaat; ze zijn er nog trots op ook! (zie 2 Petr. 2:6-14). *'Maar die van Christus zijn, hebben het vlees met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd'* (Gal. 5:24). Deze mensen willen van het kruis echter niets

weten, ze zijn meer liefhebbers van zingenot dan liefhebbers van God (2 Tim. 3:4). Heel hun denken is georiënteerd op de aardse dingen. Het zijn hedonisten die volledig daarin opgaan. Het komt totaal niet bij hen op om zich uit te strekken naar de 'hemelse roeping' (Fil. 3:14).

Paulus distantieert zich van deze mensen. Hij maakt onderscheid tussen 'zij' en 'wij'. 'Wij', namelijk christenen die het vlees met de hartstochten en begeerten hebben gekruisigd, bedenken niet de aardse dingen maar de dingen die boven zijn (Kol. 3:2). Ons burgerschap is niet hier op aarde, maar daarboven in de hemel, waaruit wij ook de Heer Jezus Christus als Heiland verwachten. Dus niet *aards* gericht, maar *hemels* gericht. Ons burgerschap is in de hemelen, dáár horen we thuis en dáár strekken we ons naar uit. Iedere Nederlander moet ingeschreven zijn in de BRP (de basisregistratie personen). Het burgerschap van de christen is in de hemelen. Staat uw/jouw naam al ingeschreven in de hemelen (Luc. 10:20), dus in de hemelse basisregistratie personen?

U vraagt zich misschien af wat dit met ons onderwerp te maken heeft? Dat zal ik u duidelijk maken. We hebben gezien dat Paulus onderscheid maakt tussen 'zij' (naamchristenen) en 'wij' (wedergeboren christenen). In de context van Filippienzen 3:17-21 wordt dit zwart-wit voorgesteld. Je hoort óf bij de 'zij' óf bij de 'wij'. De 'wij-groep' kan echter weer onderverdeeld worden in twee groepen: christenen die zich uitstrekken naar de hemelse roeping, en christenen die de aardse dingen najagen. De laatste groep is te vergelijken met de tweeëneenhalve stam in het Overjordaanse. De aardse dingen die ze najagen zijn niet per se zondig; maar als we ons hart erop zetten, leidt het ons van God af. Tot de aardse dingen behoren o.a. het carrière maken, materialisme, sport, ontspanning, mode enz. Christenen die zich hiernaar uitstrekken, zijn in de regel fatsoenlijke burgers die er geen zondige levensstijl op nahouden. Ze zijn plichtsgetrouw, ze hebben hun naaste lief, ze gaan naar de kerk enz. Het zijn geen vijanden van het kruis van Christus. Op hun wandel is vaak niets aan te merken, maar hun hart is niet op de hemel gericht. Zij nemen genoegen met het aardse, het hemelse komt straks wel als we bij de Heer zijn! Dit is niet de gezindheid die Paulus graag bij u en mij ziet, *'maar als u anders gezind bent, God zal u ook dat openbaren'* (Fil. 3:15).

Paulus roept ons ertoe op zijn navolgers te zijn, en te zien op hen die zo wandelen als u ons tot voorbeeld hebt (vs. 16). Maar hij dwingt niemand ertoe dezelfde gezindheid te hebben die hij had. Paulus was geen doordraver, in zijn wijsheid liet hij het aan God over om iemand op andere gedachten te brengen.

De tweeëneenhalve stam in het Overjordaanse (Num. 32)

Terwijl er voorbereidingen werden getroffen voor de verovering van Kanaän, werd Mozes benaderd door mannen van de stam Gad en de stam Ruben, die hadden besloten dat ze zich liever ten oosten van de Jordaan wilden vestigen. Zij zeiden: *'doe ons niet over de Jordaan trekken'*. De Rubenieten hadden veel vee en de Gadieten geweldig veel vee. Toen ze hadden gezien dat het land van Jazer en van Gilead, met bijzonder goede weidegronden, geschikt was voor al hun kudden, was hun keus snel gemaakt. Evenals Lot gingen ze af op wat voor ogen was, zonder God in hun keus te betrekken (vgl. Gen. 13:10-11; Jak. 4:13-16).

Mozes stond sceptisch tegenover dit voorstel en hij was verontwaardigd dat ze niet over de Jordaan wilden trekken. Hij vermoedde dat zij dit misschien deden om zo onder de strijd om het beloofde land uit te komen. Hij moest er niet aan denken dat het verleden hem inhaalde en hetzelfde tafereel van 38 jaar geleden zich weer zou herhalen (zie Num. 13). Maar toen men hem verzekerde dat hun strijders wel zouden helpen bij de verovering van het land, willigde Mozes hun verzoek in. Blijkbaar vond de helft van de stam Manasse dit ook een goed plan, en het werd hun toegestaan om zich samen met de andere beide stammen oostelijk van de Jordaan te vestigen.

In nieuwtestamentische taal uitgedrukt, waren de tweeëneenhalve stam geroepen hemelburgers te zijn. Zij zagen echter af van hun erfdeel aan de overzijde van de Jordaan en namen genoegen met de weidegronden in het Overjordaanse. Kunnen we ons voorstellen hoe ontsteld Mozes is geweest, toen deze mannen zeiden: *'doe ons niet over de Jordaan trekken'*? Hoe had hijzelf ernaar verlangd om samen met zijn broeders de Jordaan over te trekken! Maar vanwege zijn gedrag te Meriba mocht hij het land alleen vanaf de berg Pisga aanschouwen, maar er niet binnengaan (Num. 20:7-13; Deut. 32:48-52). De tweeëneenhalve stam koos ervoor aan de oostzijde van de Jordaan te blijven; ze gaven hun erfdeel in het beloofde land op voor enkele weidegronden. Als christenen hun erfdeel in de hemel opgeven voor 'weidegronden' hier op aarde, kan dit ons bedroefd maken. Paulus had evenals Mozes moeite met zo'n gezindheid; maar zoals we overdacht hebben, hij liet het in zijn wijsheid aan God over om iemand op andere gedachten te brengen.

'Wij verklaren God te dienen, maar zijn uit op de bevrediging van onze aardse behoeften. Wij bidden tot de hemel, terwijl ons hart met de aardse dingen bezig is. Wij zijn innerlijk verdeeld: wij dienen God én onszelf. Wij waarderen de zegeningen van het aardse leven meer dan de zegen van God'. (Jef De Vriese)

God verlangt ernaar Zijn kinderen te zegenen, maar Hij dwingt niemand ertoe de Jordaan² over te steken om het hemelse erfdeel in bezit te nemen. Als we de tweeënehalve stam volgen in hun geschiedenis, dan zien we dat het met hen alleen maar bergafwaarts is gegaan. Nadat ze hun broeders hadden geholpen bij de strijd in het beloofde land, keerden de Gadieten, de Rubenieten en de halve stam Manasse terug naar hun gebieden. Voordat zij de Jordaan overstaken, en terwijl zij nog in het land Kanaän stonden, bouwden zij een groot altaar, dat van veraf te zien was.

Toen de overige stammen hoorden wat zij hadden gedaan, zorgde dit voor veel commotie. Zij brachten bij Silo een leger op de been en maakten zich klaar voor een strijd tegen hun broederstammen (Joz. 22:9-34). Had de Here niet verordend dat ze in het land moesten zoeken naar de plaats die Hij zou verkiezen om daar Zijn naam te vestigen (zie Deut. 12)? Er wordt niet gesproken over meerdere altaren, maar van één altaar. Dáár konden ze met hun offers voor het aangezicht van de Here verschijnen. Ze worden zelfs ervoor gewaarschuwd zich in acht te nemen en hun brandoffers niet op elke willekeurige plaats te brengen (vs. 13).

De verontwaardiging bij de andere stammen was dan ook goed te begrijpen. De priester Pinechas (= mond van brons), de zoon van Eleazar (= God is hulp) werd erbij gehaald om te onderzoeken of deze stammen trouwbreuk hadden gepleegd. Gelukkig was dit niet het geval, maar het scheelde niet veel of er was een broederstrijd uitgebroken. Alleen een priester kan in dit soort situaties beoordelen of er sprake is van trouwbreuk. Een priester is iemand die gewend is in de nabijheid van God te verkeren. Hij heeft kennis van Gods Woord en hij kan scheiding maken tussen heilig en onheilig, tussen onrein en rein (Lev. 10:10). Een priester verwacht zijn hulp van God en het oordeel dat hij velst is overeenkomstig Gods gerechtigheid (mond van brons).

Hoeveel onrust is er niet onder gelovigen ontstaan, doordat men niet meer dezelfde weg ging? Vaak heeft dit geleid tot heftige broedertwist met veel 'doden' en 'gewonden' tot gevolg. Was er maar een Pinechas geweest, die met Gods hulp een onderzoek had ingesteld! Als broeders ervoor kiezen een andere weg te gaan

---

2 De Jordaan spreekt symbolisch van de dood van Christus. De Jordaan leert ons dat wij met Christus zijn gestorven en opgewekt, en in Hem zijn geplaatst in de hemelse gewesten (zie Ef. 2:6; Kol. 3:1). De doortocht door de Jordaan stelt ons dus voor dat we met Christus gestorven zijn en een erfdeel hebben gekregen in de hemelse gewesten, waar alle zegeningen voor ons klaarliggen en we daarvan mogen genieten, zoals Israël kon genieten van de zegeningen in het land dat vloeide van melk en honing.

en uit eigen beweging een altaar oprichten, kan dit ons bedroeven; maar het betekent niet altijd dat zij trouwbreuk plegen en God verlaten hebben. We moeten ons dus niet overhaast laten mobiliseren om hen te bestrijden. Als we meer hadden geluisterd naar broeders zoals Pinechas, in plaats van in 'heilige' verontwaardiging erop los te slaan, had er veel leed en verdriet kunnen worden voorkomen. Daarmee praat ik de handelwijze van de tweeënehalve stam niet goed. Hun keuze voor de weidegronden in het Overjordaanse, boven hun erfdeel in het land Kanaän, geeft te denken; dit was niet de juiste geestelijke gezindheid. Het hoeft dan ook niet te bevreemden dat hun keuze voor de bouw van dit altaar ook niet van een geestelijk hoog gehalte was. Dit was niet naar Gods gedachten, maar daarmee pleegden ze (nog) geen trouwbreuk tegen de Here, dit kwam later!

De keuze van de tweeënehalve stam om zich aan te oostzijde van de Jordaan te vestigen en zich van hun broeders af te scheiden, had grote gevolgen voor hun nageslacht. De strijders van de tweeënehalve stam waren met hun broeders de Jordaan overgetrokken om met hen het land in bezit te nemen. Zodoende hadden zij het land Kanaän leren kennen. Hun vrouwen en kinderen hadden ze echter achtergelaten (Num. 32:26). Zij hadden geen weet van wat zich aan de overzijde van de Jordaan afspeelde. Kinderen worden door hun moeders gevormd. Mozes werd in Egypte door zijn moeder gevoed. En toen hij groot was geworden, weigerde hij een zoon van Farao's dochter genoemd te worden en koos hij ervoor met het volk van God slecht behandeld te worden (Ex. 2:7-10; Hebr. 11:23-26).

Van Augustinus is bekend dat hij door zijn moeder op het rechte pad is gekomen. In zijn autobiografie zegt hij dat hij als jongeman een wild leven leidde. God ontmoette hem en veranderde hem, *niet in het minste om wille van de gebeden van zijn moeder*. In zijn belijdenissen (confessies) staat een eerbetoon aan zijn moeder Monica: 'Ze diende haar (ongelovige) man als haar meester, en ze deed alles wat ze kon om hem voor U te winnen, tot hem sprekend door haar gedrag, waardoor U haar mooi maakte. Toen haar man uiteindelijk aan het einde van zijn aardse bestaan kwam, won zij hem voor U'. Wat een voorbeeld voor Augustinus!

Zo hadden ook de achtergebleven vrouwen grote invloed op het geestelijk welzijn van hun kinderen. Helaas niet in positieve, maar in negatieve zin! Na verloop van tijd ging het verlangen om de Here te dienen verder achteruit en werden hun kinderen en/of kleinkinderen afgodendienaars. Door hun ontrouw waren zij de eersten die werden geoordeeld: *'In die dagen begon de Here Israël te besnoeien, want Hazaël (= God ziet) sloeg hen in het gehele gebied van Israël oostelijk van de Jordaan: het gehele land van Gilead, de Gadieten, de Rubenieten en de Manassieten'* (2 Kon. 10:32-33). Door hun trouwbreuk gaf God hen over in de handen van Pul, de koning van Assur, die hen deporteerde naar Chalach, Chabor,

Hara en de rivier van Gozan (1 Kron. 5:23-26). De nakomelingen van de tweeëneenhalve stam plukten de vruchten van de verkeerde keus van hun voorouders. In type zien we hier wat er gebeurt met christenen, die God verruilen voor de afgoden van de wereld. Zij komen in de macht van Pul, de koning van Assur, een beeld van de overste van de wereld, de duivel. Deze 'christenen' worden gedeporteerd naar het terrein dat hem toebehoort, de wereld. De waarschuwing van Johannes is nog steeds actueel: *'Kinderen, wacht u voor de afgoden'* (1 Joh. 5:21).

De geschiedenis van de tweeëneenhalve stam is voor christenouders bijzonder leerrijk. Ons leven bestaat uit het maken van keuzes. Zijn we ons ervan bewust dat de keuzes die wij als ouder(s) maken, grote invloed hebben op de geestelijke ontwikkeling van onze kinderen? We stimuleren hen om een hoge opleiding te volgen, we stimuleren hen om te gaan sporten enz. En daar is in zekere zin niets mis mee. Maar stimuleren we hen ook om op zondag mee te gaan naar de gemeentelijke samenkomst? Stimuleren we hen om de Bijbel te lezen? Stimuleren we hen om te bidden? Stimuleren we hen om gelovige vrienden te kiezen? Of interesseert het ons niet met welke vrienden ze omgaan en waar ze uithangen? En hoe ziet ons eigen geestelijk leven eruit? Zijn wij een goed voorbeeld voor onze kinderen en kleinkinderen?

We hebben overdacht dat de keuze van de tweeëneenhalve stam uiteindelijk ertoe leidde dat hun nageslacht de afgoden ging dienen, wat tot gevolg had dat de koning van Assur hen naar zijn land deporteerde. Het begon met het verzoek: *'doe ons niet over de Jordaan trekken'* – waarmee ze toonden meer interesse te hebben voor het aardse dan voor het hemelse. Daarna volgde de beslissing om in onafhankelijkheid van hun broeders een groot altaar te bouwen. Dit was niet volgens Gods gedachten en leidde bijna tot een broederstrijd.

Toen zij jaren later door Debora werden opgeroepen om samen met hun broeders de strijd aan te binden met Jabin, de koning van Kanaän, lieten ze het massaal afweten. Want *'onder de geslachten van Ruben waren de overleggingen vele'*. Wel of niet meestrijden? Nee, toch maar niet! Ze luisterden liever naar het fluitspel bij hun kudden, dan hun leven op het spel te zetten voor hun broeders (vgl. 1 Joh. 3:16-17). *Gilead bleef rustig aan de overzijde van de Jordaan* (Richt. 5:15-17)! En wij? Voelen we ons nog betrokken bij het wel en wee van onze 'broederstammen', of luisteren we liever naar het blaten van de schapen en het fluitspel?

De geschiedenis van Richteren 5 toont pijnlijk aan hoe het gesteld was met de gezindheid van de tweeëneenhalve stam: ze waren egoïstisch en dachten alleen

maar aan hun eigen belang en vertier. Is het dan vreemd dat zij de afgoden gingen dienen? Samen met de andere stammen hadden zij de koningen Sihon en Og overwonnen, en hun land in bezit genomen. Maar omdat zij weigerden samen met hun broeders de Jordaan over te trekken en te gaan wonen in het land dat de Here voor Zijn volk had bestemd, is hun dit noodlottig geworden. Het noodlot sloeg echter niet bij henzelf toe, maar bij hun kinderen en kleinkinderen. Laat dit even goed op u inwerken! Want *'al deze dingen nu zijn hun overkomen als voorbeelden en zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, op wie de einden van de eeuwen zijn gekomen'* (1 Kor. 10:11).

Oude Sporen 2016

